

DAVID ITS ME

**SENSE FILTRES
I EN MODE AVIÓ**

DAVID ITS ME

SENSE FILTRES
I EN MODE AVIÓ

Fanbooks

© del text: David Rodríguez Mayola, 2022

© de la fotografia de coberta: Noemí Elias Bascuñana, 2022

© de les fotografies d'interior: Noemí Elias Bascuñana, arxiu fotogràfic familiar

David Rodríguez, Shutterstock

Disseny i maqueta: Kim Amate

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2022

ISBN: 978-84-18327-81-0

Dipòsit legal: B. 2.091-2022

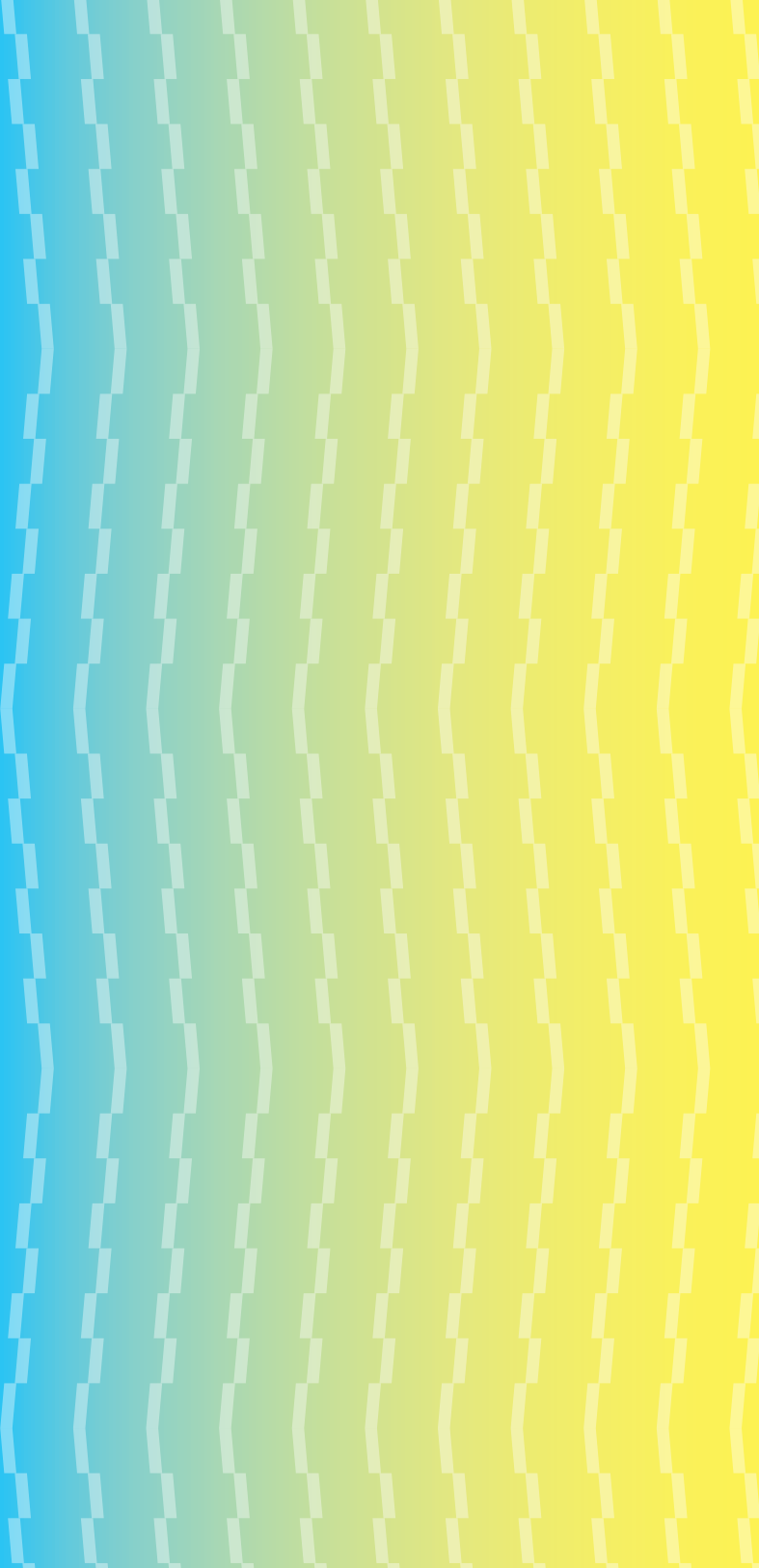
Impres a Catalunya

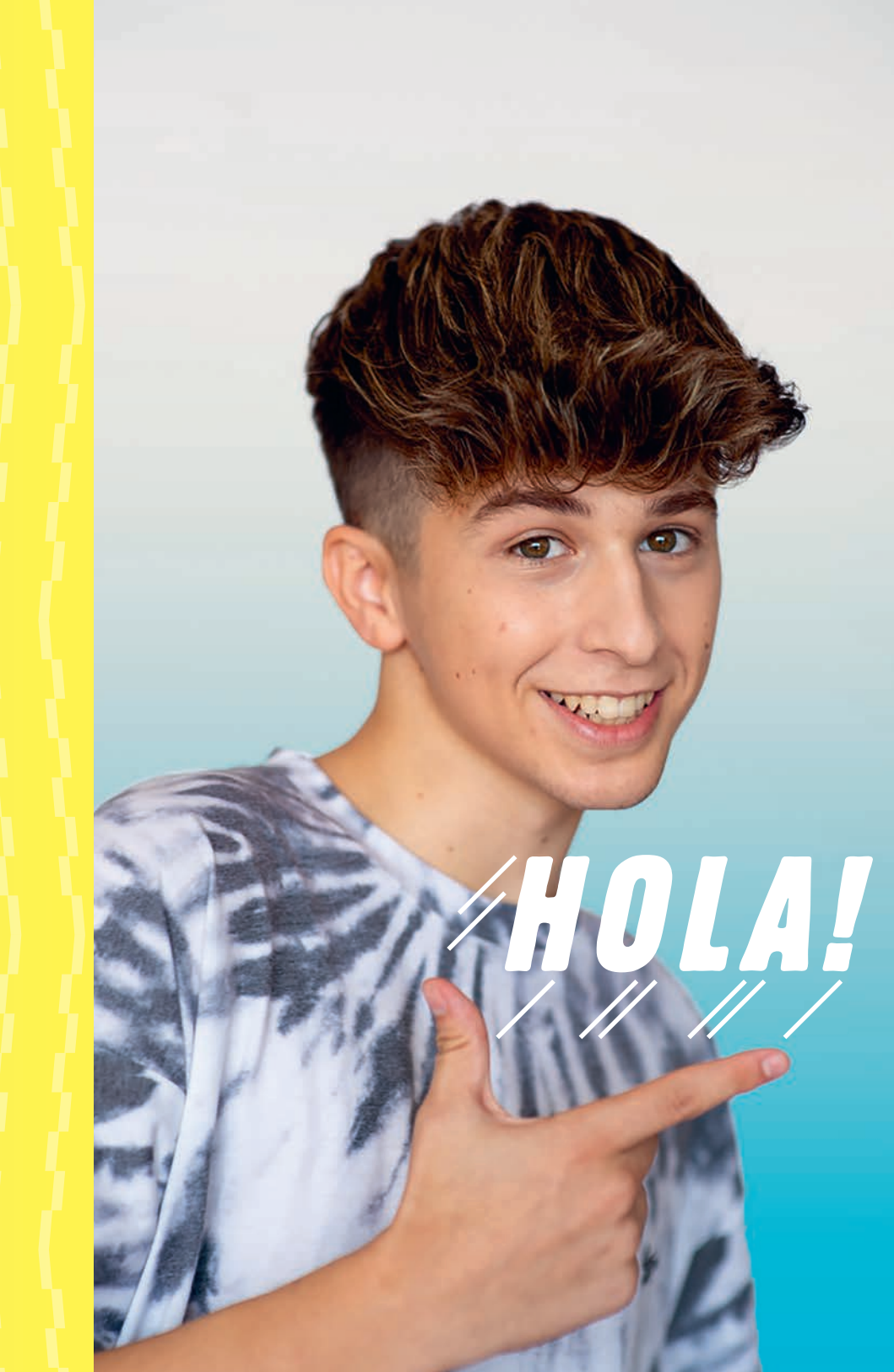
El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Index

5	Hola!
8	Qui és David Its Me?
22	Diferent de la resta. Sigues tu mateix
32	Sentir-se sol (i gaudir-ho)
36	Maleïda? Escola
62	Creador vs consumidor. La cara B de les xarxes
73	9 consells per estar bé amb nosaltres mateixos
83	Coses que no suporto
94	La meva desconexió: crear i crear
100	Màgia
106	Vídeos
112	Música
124	Ràdio
130	Tele
142	Canelons
154	Test
160	Agraïments

HOLA!

Que fort, tu. Un llibre. Jo tampoc m'ho crec i no sé gaire bé com he acabat aquí, però em van enredar i no vaig saber dir que no. La vida està plena de reptes, oi? Doncs ara soc aquí davant d'un dels més grossos a què m'he enfrontat mai! No puc negar que estic una mica... **cagat**.

Mai m'havia passat pel cap escriure un llibre i menys basat en la meva persona, en el que penso, en el que sento, en les meves anades d'olla, en les meves febleses..., però crec que molts de vosaltres us sentireu identificats en algunes coses perquè en el fons els joves vivim les coses d'una manera molt semblant, cadascú amb els seus matisos, però al cap i a la fi sentim i vivim d'una manera molt similar.

Però, mira, ja ho puc eliminar de la llista de coses pendents de fer a la vida, només em falta plantar un arbre i tenir un fill, això últim ho haurem de deixar per a **mééééés endavant**, ha, ha, ha!

Espero que el que trobeu en aquest llibre us inspire, us ho faci passar molt bé i us faci riure. També he aprofitat aquestes pàgines perquè pugueu conèixer una mica més el David que hi ha davant de càmera, però us confesso que el que més m'il·lusiona i a la vegada m'espanta és tot el que us vull explicar del David que no es veu, la cara B, el que no surt al feed, el David sense filtres.

SOM-HI, REPTE ACCEPTAT!

**QUI ÉS
DAVID ITS ME?**

En primer lloc, em dic David

(aquesta crec que us la sabíeu), vaig néixer el 2004, i ara ve el moment de fer càlculs per esbrinar la meva edat actual. Potser us pensàveu que era més jove o més vell, tot i que amb la cara de nen que diuen que tinc, d'aquí una dècada encara semblarà que vagi a la classe dels Cargols. La primera paraula que vaig aprendre a dir va ser **«ai-ai-ai»**, amb sis mesos. Sí. Crec que tenia complex de cantant de reggaeton. Encara que per sort o per desgràcia, això no va anar més enllà i no sortien paraules de la meva boca que poguessin fer un hit i rebre reconeixement mundial per ser el nadó amb més flow del planeta Terra. Una llàstima.

Als set mesos, vaig dir alguna cosa més interessant, un gran pas endavant: **«teta»** va ser la meva segona paraula. Vaja, que anava al que anava. No és que fos un trapella, sinó que tenia por de quedar-me amb gana, per tant, en demanava a totes hores.

Un mes més tard vaig dir **«iaia»**, i al mes següent, **«papa»**. La meva mare m'imagino que devia estar destrossada davant d'aquest panorama, la dona que em va gestar i posteriorment parir, i la qual no vaig mencionar fins més tard. Mama: una forta abraçada des d'aquí, espero que això no et provoqués que deixessis de tenir ganes de tenir un fill. **Escalf.**

Pel que m'han explicat, perquè jo no me n'enrecordo gaire, de petit era un nen molt alegre i vital, amb zero vergonya i amb molta creativitat. Era el típic que amb una manta i dues cadires creava una carrossa per a la meva germana i els cosins i ens teletransportàvem a la rua de carnaval del poble veí.

Però deixem el passat de banda i centrem-nos en el present. **Com és DAVID ITS ME actualment?**

Perquè us feu una idea de quina és realment la meva personalitat, diria que soc una mica boig, rialler i cul inquiet, no sé estar sense fer res. No sé si això és bo o dolent, però segurament és gràcies al fet que soc un NERVI que he arribat fins aquí (i el que queda!).

Amb aquesta confessió (la primera del llibre, això promet) us vull explicar que no miro pel·lícules ni sèries. Penseu: **OK**, un bitxo raro. Però mira, entre que no m'agrada **GENS** que em facin spoilers i que no suporto passar-me tres hores escollint què veure, i que quan porto quinze minuts mirant la sèrie o la pel·li, no m'agrada adonar-me que el que miro és un **AVORRIMENT**, passo. La sensació que he perdut el temps em desmotiva molt. I això que m'estalvio, tu. Perquè... què vol dir estar subscript a vuitanta plataformes?????? Bé, que ho paguen els papes, tampoc no cal que em faci l'interessant i el madur en el tema de controlar i gastar diners. Però, vaja, que si amb una sèrie ja em perdo entre les deu mil opcions que hi ha per veure, imagineu-vos si estigués subscript a quatre plataformes. Em marejo només de pensar-hi.

Ara bé, puc passar-me tranquil·lament dues hores mirant TikTok **sense parar**, he, he, he, he, he, he!
I no sento que perdi el temps ni res semblant, he, he, he, he, he, he!

Una altra cosa que em defineix: no faig mai el que no em ve de gust fer. No m'adapto al que se'm planteja o al meu entorn. Potser per això em passa el que em passa. Ja ho veureu, més endavant llegireu tooot el que acaba passant al meu dia a dia **[SPOILER: DRAMA]**. Aviam, que tampoc infringeixo cap llei ni faig res que es consideri prohibit, ni atropello iaies passejant pel carrer, començant perquè no tinc carnet de conduir. Val, no, igualment no ho faria encara que tingués carnet. Em refereixo a situacions de vegades no gaire agradables que hem de passar alguns adolescents i més si ets una persona amb **mala sort** com jo.

PERÒ A VEURE, NO US PENSEU ARA
QUE TOT SÓN DRAMES, EH?

TAMBÉ SOC PURA
DIVERSIÓ!

A casa sempre he estat el que amenitzo les trobades o les celebracions. De ben petit ja m'agradava distreure la família a les festes d'aniversari, preparant petits espectacles de màgia i monòlegs aptes per a boomers. Què voleu que us digui... m'encanta el món de l'entreteniment i fer riure la gent!

I com podeu comprovar així he continuat, no fent espectacles de màgia però sí intentant fer-vos passar una bona estona, ja sigui fent vídeos, música, tele o aquest llibre.

L'amor per les imatges i l'atracció per qualsevol càmera que tingui a prop em ve de ben petit. Sempre volia ser el protagonista dels vídeos que el meu pare gravava juntament amb la meva germana i la meva mare. Jo havia d'estar davant d'elles explicant qualsevol cosa perquè l'atenció recaigués sobre meu; si no, no estava content, amb una veu **irritantment aguda**, que ningú sabia com coi em sortia de les cordes vocals, o feia ganyotes absurdíssimes mentre la mare repetia: «No sé què pensaràs quan vegis això de gran». Bé, la veritat és que penso que era un beneit i, de fet, ho continuo sent. Hi ha coses que no canvien mai a la vida!

Però espera perquè ara ve la bona...

Amb una **perruca arrissada de color blau** i en pijama, després d'haver decorat tota una part de casa meva amb caramels i papers que imitaven l'escenari d'una famosa cançó de pop americana, a ritme de **California Gurls** de la gran Katy Perry, vaig gravar un dels meus primers vídeos, que ha resultat ser un dels més estranys i esbojarrats que he fet mai. El meu pare, pobret, em gravava assegut al sofà (això sí que no falla mai, la comoditat és imprescindible), tota l'estona ben callat. No vull ni imaginar-me què pensava de tot aquell show. Això ho feia amb una càmera de vídeo d'aquelles de vora el 2010. Vaja, quan els mòbils encara no eren capaços de tenir ni la meitat de qualitat de la que tenen ara!

